

vergadering in Amerika met de gedaalde aandeelen vergeten, en weer verplaatst zoo vele, vele jaren terug, in die zelfde achterkamer, die er toen nagenoeg uitzag als nu. — Constant!... en hij laat er met dezelfde stem als voor zooveel jaren en met een zeemansknoop er bij: Bettemie!... op volgen, terwijl hij hare twee handen tegelijk drukt, en zich meer, meer dan gelukkig noemt, omdat hij weer in Holland en bij zijn oude vrienden is.

Er bestond één oogenblik voor Bettemie niets meer op de wereld dan zij zelve en Constant. De kleur keerde op haar gelaat terug en haar oogen glinsterden: ze zag er uit of ze wel tien jaar jonger was terwijl Constant zich nederzette en begon te vertellen: van zijn terugkeer, van de moeilijke reis die hij doodziek had moeten doen, van zijn wederwaardigheden in Indië.... hij had' 't er niet langer uitgehouden, zei hij, — 't was zijn dood geweest als hij er langer had moeten blijven; maar nu had de vaderlandsche lucht hem alweer voor een groot deel opgeknapt. Hij herademde hier.

Met welgevallen liet zij haar blik op hem rusten. 't Was haar een genot te luisteren naar die welbekende vroolijke stem; hij zweeg slechts om te hooren hoe het háár in al die jaren gegaan was: — och, zij had vóór alles een stil leven geleid: er was uit haar geschiedboek weinig te vertellen, uitgenomen natuurlijk de groote gebeurtenis: de dood harer ouders — en Constant wijdde een hartelijk woord aan de nagedachtenis zijner lieve zachte Tante, maar sprak wat schielijker over het smartelijk verlies van zijn Oom heen; misschien wel omdat hij tegenover Bettemie gezeten niet zóóveel reden scheen te vinden om diens afsterven te betreuren.

Hij vertelde verder: Henriëtte had haar best gedaan; hij was in zijn huis; maar och.... 't was maar een bovenhuis, zonder een enkel hoekje tuin, — en je begrijpt, voegde hij er bij, — wij die in Indië niet gewoon zijn op dakpannen en goten te kijken.... maar enfin, voor kromme sprongen is de beurs niet ruim genoeg. — Zij vroeg naar zijn kinderen, en in de eerste plaats naar den oudste, dien zij gezien had: — o, braaf ondeugend, maar dat hoort er zoo bij! zei hij. — Er komt wat kijken, als er zooveel zijn!... Ja, hij is een baas, die oudste: er zit een kop op: 't zou dood-jammer zijn als hij zijn studiën niet voort kon zetten, maar de money.... Ze hebben me al een baantje bezorgd.... ja, de menschen zijn allerhartelijkst voor me, dat moet ik zeggen! — maar ik had 't wel wat lucratiever gewenscht.... Ja, Bettemie, dat weet jij zoo niet, maar die money, dat is een leelijk ding, if you have not plenty of it.

Er was een wolk over haar gelaat gegleden: de kleur er van was verdwenen en de oogen stonden dof; al pratende vond Constant dat ze toch drommels oud geworden was, wat hij bij zijn binnenkomen niet zóó had gezien. Ze was toch nog een paar jaren jonger dan hij, en hij had campagnejaren in Indië achter den rug. Terwijl hij haar aanzag, herhaalde hij nog eens: ja die money!... meer omdat hij niet wist wat hij zeggen zou, want ze